

תכלין לשלחן שבת

פְּרֻשֶׁת: מִקָּץ

(שַׁבַּת חֲנוּכָה)

עלון מספר 282

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה. העלון טעון גניזה. הלימוד בשבת פי אלף מיום חול. כדאי לקרוא בשלחן שבת.

זמני השבת - כגב העלון

העלון לעלוי נשמת:
בכור חי בן בטי, אברהם זושא בן ר' יהושע, לאה בת ר' יום טוב ליפמאן, מיכאל בן שרה, אלכסנדר בן מרי, לודמילה בת לייב, משה בן זוהרה, יהודה בן שרה, יוסף בן חנה, מנחם שלום בן שמחה, חיים בן אסתר, תמרה בת יעקב - **תנצב"ה** ולהבדיל בין החיים למתים, העלון לרפואת: בת שבע בת ליאורה, משה בן מנדל, נפתלי בן דבורה, סביטלנה צביה בת ברכה, מרי בת חנה, בתוך שאר חולי עמי ישראל

נקודה בפְּרֻשֶׁה:

יש מר, אין רע!

בְּהַמְשָׁךְ הַנְּסִיעָה נִשְׁמַע לְפַתַּע קוֹל פִּיצוּץ נוֹסֵף מִכּוּאֵי הַגִּלְגָּלִים. הִיא זֶה לְמַעַלָּה מִיִּכְלַת הַסֶּכֶל שֶׁל הַנוֹסְעִים הַמְמַהְרִים. יְרֻדְתִּי מִהֶרֶבֶב פְּדִי לְבַדֵּק מַה קָרָה, וְנוֹכַחְתִּי לְרֵאוֹת שֶׁגִּלְגָּל אַחַר שֶׁבַק חַיִּים דְּזָקָא עֲכָשׁוּ, כִּאֲשֶׁר אֵין בְּתַא הַמַּטְעֵן גִּלְגָּל רְזָרְבִי נוֹסֵף. יִדְעִיתִי כִּי אֵין לִי בְּרָרָה אַחֲרַת זוֹלַת לְהַשְׁאִיר קָאן אֶת הֶרֶבֶב ה'תְּקוּעִי', לְפָנוֹת לְתַחֲנַת דְּזָלֵק סְמוּכָה, הֶרְחוּקָה מִהַלֵּךְ כֶּעָשָׂר דְּקוֹת, וְלִרְכֵשׁ גִּלְגָּל מִתְּאִים.

נוֹסְעֵי הַרְעִיפּוּ עַל רֵאשֵׁי 'בְּרֻכּוֹת' לְמַכְבִּיר: "שְׁתַּהֲיֶה לִי בְּרִיא", גְּאֻנְחָה אִם הַמִּשְׁפָּחָה, אֲשֶׁר אַחֲרַי הִטִּיסָה הַלֵּךְ עֲלֶיהָ אִימִים. "מִדְּעֵי אֵינְךָ מִצֵּין בְּרֵאשִׁית הַדֶּרֶךְ כִּי אֵין אֲוִיר בְּגִלְגָּלֶיךָ". עוֹד טַעֲנוֹת צוֹדְקוֹת שֶׁכְּאַלֶּה הֶאֱשִׁימוּנִי בְּכָל הַנַּעֲשָׂה, אֵף לֹא הִיְתָה לִי בְּרָרָה, עֲשִׂיתִי אֶת הַדֶּרֶךְ לְתַחֲנַת הַדְּלֵק, רַכְשִׁיתִי אֶת הַגִּלְגָּל וְשִׁבְתִּי אֶל הֶרֶבֶב. הַנוֹסְעִים, שֶׁלֹּא הִצְלִיחוּ לְעַצֵּר מוֹנִית אַחֲרַת, קִבְּלוּ אֶת פְּנֵי בַחֲמַת זַעַם...

הַגִּלְגָּל הַחֲלָף בְּחֶדְשׁ. פְּתַחְתִּי בְּשַׁעֲטָה מִהִירָה לַשְׂדֵּה הַתְּעוּפָה, כִּאֲשֶׁר מֵאַחֲרַי וּמֵהַצְּדִידִים מֵאִיצִים בִּי קוֹלוֹת חֲסָרֵי סִבְלָנוֹת לְמַהר וּלְמַהר. זְמַן הַטִּיסָה הוֹלֵךְ וּמִתְקַרֵּב. הַתְּפַלְלִיתִי בְּכָל לַבֵּי שֶׁנִּצְלִיחַ לְהַדְבִּיק אֶת הַקְּצָב.

אֵלֹא שֶׁלְפַתַּע, נִשְׁמַע בְּמִכּוּנִיתִי צִלִּיל צוֹרֵם מֵאִד וּלְאַחֲרָיו רְסִיסֵי זְכוּכִיּוֹת מִתְּעוּפּוֹת... הִיִּיתִי הַמוּם, נִרְאָה הִיא לִי שֶׁזֶה חֵלוּם. אֵף זֶה הִיְתָה מִצִּיאוֹת, הַמִּשְׁאִית שֶׁנִּסְעָה לְפָנֵינוּ טַעוּנָה בְּאֲבָנִים, עֲצָרָה בְּפִתְאוּמִיּוֹת, וְכַתּוּצָא מִכֶּךָ נַחְתּוּ עַל שִׁמְשֵׁת הַחֲלוֹן הַקִּדְמִי מִטֵּר שֶׁל אֲבָנִים קְטָנוֹת וְנִפְצָוּהָ לְרְסִיסִים.

וְכּוּחַ קֶצֶר בֵּינִי לְבֵין הַנוֹסְעִים הַעֲלָה פְּשָׁרָה, אִמְשִׁיךְ אִמְנֵם לְנִסְעָה בְּשִׁמְשֵׁת מְנַפְצֵת, אֵף אֵין לִי מִנוֹס מְלַעֲצֵר לְקַחַת אֶת פְּרֻטֵי נֶהַג הַמִּשְׁאִית, לְמַעַן אוּכַל לְעַמֵּד בְּנִזְקֵךְ זֶה. חֲרוֹן אַפִּי שֶׁל הַנוֹסְעֵת וְיִלְדֶיהָ גְּאָה, זֶה סִנְיָה מִבֵּין שְׁנֵיהֶם מִתּוֹךְ חֵלֶץ נִפְשִׁי, כִּי לֹא אֶעַז לְבַקֵּשׁ תְּשׁוּלָם עֲבוּר הַנְּסִיעָה.

"לְמָה הִרְעַתֶּם לִי לְהַגִּיד לְאִישׁ הַעוֹד לָכֶם אַח" (מג, י) מוֹבָא בְּמִדְרָשׁ רַבָּה (צא, י); "מַעֲלֹם לֹא אָמַר יַעֲקֹב אֲבִינוּ דָּבָר שֶׁל בְּטֵלָה אֵלֹא קָאן. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּמִצְרַיִם, וְהוּא אֹמֵר: לְמָה הִרְעוּתֶם לִי? הַדָּא הוּא דְכַתִּיב: 'נִסְתַּרְהָ דְרָכֵי מִה'".

בְּסַפְרוֹ "יִדְעַת תְּבוּנוֹת" כּוֹתֵב רַבֵּנוּ הַרְמַח"ל כִּי מִקְרָהוּ שֶׁל יַעֲקֹב אֵינוֹ חַד פְּעַמֵּי, אֵלֹא זְגָמָא לְהַנְהִיגַת הַהִשְׁתַּקְּחָה עַל הָעוֹלָם: "וְזֶה בְּנֵה אָב, שֶׁלְכָל עַלְוֵי שְׂרוּצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַת לְאָדָם אוֹ לְעוֹלָם, אוֹ בְּהַזְדַּמֵּן הַטּוֹב - אֵינוֹ מְזַדְמֵן וְכֹא אֵלֹא מִתּוֹךְ עֵמֶק עֲצָה נִסְתַּרְתָּ, וְעַל כֵּן יִקְרָה קֶדֶם לוֹ צַעַר. וְהִרִי זֶה קַעֲנִין שֶׁאִמְרוּ ז"ל (בְּרֻכּוֹת ה), "שֶׁלֶשׁ מִתְּנוֹת טוֹבוֹת [תּוֹרָה, אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עוֹלָם הַבָּא] נִתְּן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, וְכֵלֶן לֹא נִתְּנָן אֵלֹא עַל יְדֵי יְסוּרִין".

כְּלוּמַר, לְפָנֵי כָּל הַתְּרַחְשׁוֹת בַּעֲלַת חֲשִׁיבוֹת טוֹבָה לְיִשְׂרָאֵל, יְהִי לּוֹ צַעַר וְקִשְׁיִים.

בְּהַקְשָׁר לְכָף, יִשְׁנֶה אִמְרָה נְאֻם בְּשֵׁם מִרְן הַחֲפֵץ חַיִּים: "יְכוּל יְהוּדִי לְהַגִּיד 'מֵר לִי', אֵף בְּשׁוּם אִפֵּן לֹא יוּכַל לומר 'רַע לִי'". רֵשֵׁי אָדָם לְהוֹדוֹת שֶׁהוּא בְּמַצֵּב קִשָּׁה, אֵף לֹא רַע, שֶׁכֵּן מֵאֲבִינוּ שֶׁבְּשִׁמִּים שֶׁאֵהָב אוֹתָנוּ בְּלִי סוּף, לְעוֹלָם לֹא יְכוּל לְצַאת רַע בְּשׁוּם אִפֵּן. אִמְנֵם בְּעֵינָיו נִרְאָה הַדְּבָר כַּעַת קְרַע, אֵף לְלֹא סַפֵּק הַדְּבָר לְטוֹבוֹת וּלְטוֹבוֹת נִשְׁמַתוֹ.

אֶת הַסַּפּוֹר הַסֶּפֶלֶא הַבָּא סַפֵּר נֶהַג מוֹנִית יְהוּדִי מְלוֹנְדוֹן: יוֹם אַחַד הַזְּמַנִּיתִי לְקַחַת מִשְׁפָּחָה מִשְׁכּוֹנַת 'סְטִמְפוֹרְד הִיל' לַשְׂדֵּה הַתְּעוּפָה, לְטִיסָה שֶׁל חֲבֵרַת "פֵּאן אַמְרִיקוֹן" מְלוֹנְדוֹן לְכוּן אַרְצוֹת הַבְּרִית.

בְּדַרְכָּנוּ לְנַמַּל הַתְּעוּפָה, אִרְעֵ לִי מִקְרָה לֹא שִׁגְרַתִּי: אַחַד מִגִּלְגָּלֵי הֶרֶבֶב הַתְּפוּצֵץ. עֲצַרְתִּי לְמִרְתַּת רוּחַם שֶׁל הַנוֹסְעִים קֶצֶרִי הַרוּחַ שֶׁמְהַרְוֵי לְטִיסָה, וְהַחֲלַפְתִּי אֶת הַגִּלְגָּל בְּגִלְגָּל רְזָרְבָה שֶׁהִיא לִי בְּתַא הַמַּטְעֵן.

בְּעֵמְקֵי לְבִי שְׁמַחְתִּי עַל הַדְרִישָׁה הַצְנוּעָה, סְבֵרְתִי כִי עוֹד
אֶצְטָרֵף לְשֵׁלֶם לָהֶם עֲבוֹר הַמַּאֲסָר' בְּמוֹנִיתִי...

אֲחַר דִּין וְדָבָרִים עִם נְהַג הַמִּשְׁאִית, בְּקֶשׁ זֶה הָאֲחֵרוֹן לְרֵאוֹת
אֶת הַנֶּזֶק בְּמוֹ עֵינָיו, קָרֵב לְמוֹנִית וְזָכָה אִף הוּא בְּזֵר בְּרֻכּוֹת'
שֶׁנִּשְׁלַפּוּ בְּמִיחָד עֲבוּרוֹ...

אֲחַר עֹכָב שֶׁל כְּעֶשְׂרִים דְּקוֹת, יֵצְאוּ שׁוֹב לְדָרְךָ. אֲחֻזְתִּי בְּהֶגֶה
הַיֵּטֵב, לְחֻצְתִּי עַל הַדְרִישָׁה וְגַמְתִּי אֶת הַפְּרָחִים. הַשְּׁעוֹן נָתַן לִי
תִקּוּהוּ כִּי נִסְפִיק עֵדָיו לְהַגִּיעַ זְמַן קֶצֶר לְפָנַי הַטִּיסָה.

עֵקֵב לַחֵץ הַזְמַן סְטִיתִי בְּמִכָּוָן מִהַנְתִּיב הַפְּרָחִי אֶל נְתִיב צְדָדִי
הָאֲסוּר לְנִסְיָה בְּדָרְךָ כִּלְלִי, וְנָתַן רַק לְנִסְיַעַת רַכְבִּי חֲרוֹם. עֲבֵרְתִי
עַל 'חֶק תְּנוּעָה' זֶה לְמַעַן יְרוּחַ זְמַנָּם וְלָכֶם שֶׁל פְּקַעַת הָעֲצָבִים
שֶׁבְּרַכְבִּי.

אוֹדָה, לֹא הִיְתָה זֹאת הַפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה שֶׁעֲבַרְתִּי עַל 'עֲבֵרַת
תְּנוּעָה' זֹאת. אִךְ וַדָּאי נִחְשַׁתָּם אֶת הַהֶמְשָׁךְ, בְּזֹאת הַפַּעַם הַבְּהִבּוּ
מוֹלֵי אוֹרוֹת בְּלִתִּי רִצּוּיִים. שׁוֹטֵר רָחֵב כְּתַפִּים וְחֲמוֹר סֶבֶר הוֹרָה לִי
לְעֲצֹר אֶת הַרְכָּב בְּשׁוּלֵיָם, וּפְסַע לְעֵבְרִי. בְּנִיד אֶצְבַּע סָמָן לִי לְצֵאת
וְלִתֵּת דִּין וְחֻשְׁבוֹן עַל מַעֲשֵׂי בְּשׁוּלֵי הַכְּבִישׁ.

הַשְּׁמִשָּׁה הַמְּנַפֶּצֶת, הַתִּיסָה שֶׁבְּרַכְבִּי, הַהֶצְטָדְקוּת שֶׁבְּפִי -
כֹּל אֵלֶּה לֹא שָׁנוּ אֶת סֶבֶר פְּנֵי הַנֶּקֶשָׁה, כְּפִי שֶׁלֹּא הֲצִרוּ אֶת רָחֵב
כְּתַפִּי. הַתְּחַנְנָתִי בְּפָנָיו כִּי יֹאמֵר לְשִׁחְרָרְנִי לְשַׁעֲרָה קְלָה עַד שְׂאֵבֵי
סוּף סוּף אֶת נֹסְעֵי לְיַעֲדָם, הַסְּפָתִי לְהַשְׁאִיר בְּיָדָיו אֶת תְּעוּדוֹתִי
וְכֹל כִּסְפִי, אִךְ דְּבָרֵי נִפְלוּ עַל אֶזֶן אֲטוּמָה.

עֲשֵׂר דְּקוֹת וְקָרוֹת יִרְדוּ לְטִמְיוֹן, שְׁבֵרְתִי אֶל הַרְכָּב וְהַתְּנַעֲנִיתִי
בַּפַּעַם הַחֲמִישִׁית לְנִסְיָה זֹאת. הַקִּיטוֹר שֶׁמֵּאַחֲרָי כִּמְעַט וּפְסִק,

הַנֹּסְעִים כְּבָר הַתִּישָׁו מִלְּהַגִּיעַ לְטִיסָה, מִהַלְחִישׁוֹת הַכְּבוֹיֹת
הַבְּנֵיתִי כִּי מִצּוּיִים הֵם כְּבָר בְּשֶׁלֶב שֶׁלֹּא אֲחַר יֹאשׁוּ...

סוּף כֹּל סוּף הַגְּעָנָו לְנִמְל הַתְּנוּעָה. הַשְּׁעוֹן הוֹרָה עַל כָּךְ
שֶׁהַמְטוֹס בּוֹ אֲמֹרִים הִיוּ נֹסְעֵי לְטוֹס, הַמְרִיא זֶה עִתָּה. בְּתַנוּעוֹת
רִשְׁלֵנִיּוֹת וְכַבְדוֹת פָּנוּ לְלֹא אֶמְרָ לְהוֹצִיא אֶת חֲבִילוֹתֵיהֶם מִהַרְכָּב.
אֲצִיתִי לְסִדֵּר לָהֶם מְקוֹם בְּמְטוֹס שֶׁל חֲבֵרַת 'בְּרִיטִישׁ אֲרוּוִיִּס'
שֶׁהַתְּעַמֵּד לְהַמְרִיא לְאַרְצוֹת הַבְּרִית כְּעֵבֶר שְׁעָה. הַצְּלַחְתִּי בַּסֵּד
לְסִדֵּר זֹאת עַל יְדֵי פְּרוֹטֶקְצִיָּה שֶׁהַפְּעֵלְתִּי, דָּרְךָ חֲבֵר שֶׁעֲבַד בְּחֶבְרָה
זֹאת.

הוֹדְעֵתִי לָהֶם עַל הַטִּיסָה הַחֲלוּפִית כְּשֶׁעֵינִי נְעוּצוֹת בְּקַרְקַע,
וְבִרְחֵתִי מִשָּׁם כֹּל עוֹד רֹחִי בִּי מְכֻלִּי לְקַבֵּל פְּרוֹטָה עַל נִסְיָה זֹאת.
נִשְׁמַתִּי לְרוּחָהּ כְּשֶׁמִּצְאֵתִי אֶת עֲצָמֵי לְאַחַר פְּרִשְׁיָה מִזְרָה זֹאת:
הַתְּפוּצָצוֹת גִּלְגָּל אֲחֵר גִּלְגָּל, הַתְּנַפְּצוֹת שֶׁמְשָׁה בְּנִסְבוֹת כֹּה
נְדִירוֹת, קְבֵלַת דו"ח, וְכֹל זֶה בְּנִסְיָה תְּמִימָה אֲחֵת. תְּפִקִּידִים
רַבִּים הִיוּ לְפָנַי בְּטַפּוֹל בְּמַכּוֹנִיתִי הַפְּצוּעָה, קוֹיִתִי שְׂיֹמִי יִסְתִּימִים כְּכִי
טוֹב.

בְּדָרְכֵי חֲזָרָה לְיִסְטֵמְפוֹרְד הַיֵּל, פְּתַחְתִּי אֶת הַרְדִּי, וְנִרְעַשְׁתִּי
כְּלִי לְשִׁמְעַת אֶת קְרִיַן הַחֲדָשׁוֹת מוֹדִיעַ בְּקוֹל רוֹעֵד עַל נְפִילַת הַמְטוֹס
בּוֹ הִיוּ אֲמֹרִים נֹסְעֵי לְטוֹס. רֹאשֵׁי הַסֵּתְחָרֵר וְיָדֵי רָעֵדוּ, "רְבוּנוֹ שֶׁל
עוֹלָם", זְעַקְתִּי. "מָה רַבּוֹ מַעֲשֵׂיךָ ה', מֵאֵד עֲמָקוֹ מִחֻשְׁבוֹתֶיךָ" ...
גְּרוּנִי נִחְנַק מִדְּמָעוֹת, לֹא יִדְעֵתִי אֶת נִפְשִׁי. נֹכַחְתִּי לְרֵאוֹת עֵין בְּעֵין
בְּהִנְהָגָה הַסְּפֵלָאָה שֶׁל הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר גָּזַר אֶת דִּינָהּ שֶׁל
מִשְׁפָּחָה זֹאת לְחַיִּים, וְמָה שֶׁהִיא נִרְאָה בְּעֵינֵיהֶם רַע גְּמוּר לְמַעֲשָׂה
הַצֵּיל אֶת חַיֵּיהֶם. (נִפְלְאוֹתָיו לְבְנֵי אָדָם - אוֹצָרוֹתָיו)

ספור לשבת:

סכנה בדלת האחורית

כשאתה עולה לאוטובוס, אתה מבצע תנועה כל כך רגילה,
עם מטרה כל כך פשוטה, שלא עולה על הדעת לקוות
שבאוטובוס הזה דווקא, תגיע ליעדך. מילא כשעומדים ומחכים
בתחנה, מתפללים שהאוטובוס המיוחל יגיע, אבל כשכבר
נמצאים בפנים, מרגישים שהישועה כבר כאן.

אני גיליתי די מהר שהעניין לא פשוט כל כך.
בסך הכל חיפשתי מקום לשבת. בספסלים הקדמיים ישבו
נשים, ולכן עברתי לעמוד ליד הדלת האחורית. ברוך השם, מקום
טוב מצאתי לי.

אני עומד שם, והנה, בתחנה עולה אישה, והיא מדברת
בפלאפון, ונעמדת לידי.

סביר להניח שמפני שהייתה עסוקה בשיחה, לא הבחינה
היכן היא נעמדת, ואיך. לי בכל אופן זה הפריע מאד. הן נעמדתי
ליד הדלת האחורית כדי שלא לשבת ליד נשים, ובאה זו
ומשוחחת בקול וצוחקת.

בתחנה הבאה ירדתי. התקשרתי לקל-קו כדי לברר מתי ה
55- הבא, ושמעתי שהוא יגיע בעוד עשרים דקות. כיוון שכך,

שמי יעקב מינצברג. אני גר בבית שמש, ומרוגש מאד ממה
שקרה לי.

אפשר ללמוד מהסיפור שלי הרבה מוסר השכל, מכמה
וכמה כיוונים, אבל את העבודה הזאת שאשיר לכם. אני רק אני
בפניכם דברים כהווייתם.

בליל ראש חודש אדר ב', קיימו קרובי היקרים את מאמר
חז"ל "משנכנס אדר מרבים בשמחה", והזמינו אותי להשתתף
בחתונה שהתקיימה בארמונות וולף. באותו לילה התקיימה גם
שמחת אירוסין של קרוב נוסף באולם פארהאנד בבית ישראל,
ואני עשיתי את דרכי בששון ובשמחה לעבר האולמות, לקרב את
קרובי ולשמוח בשמחתם.

חברות האוטובוסים שמחו אתי גם כן, כשקניתי ברב-קו
תכנית של "חופשי יומי" כדי שאוכל להתנייד בחופשיות בין
האוטובוסים מבית שמש לארמונות וולף, מארמונות וולף
לפארהאנד, ומפארהאנד לבית שמש. וככה השתתפתי בחתונה,
ושימחתי את החתן.

בשעה עשר וחצי בלילה עליתי על קו 55 לכיוון בית ישראל.

הראשון בתחנה התחיל לנסוע, והזווית שלו נכנסה בעוצמה באוטובוס של קו 55.

שמעתי את הנהג שואל את החובשים אם צריך לפנות נפגעים לבית חולים. אחד החובשים הסביר שכולם נפגעו קלות. חלק מהם סובלים מחתכים קואבים ולא נעימים כלל, אך לא מסוכנים. רק נוסעת אחת, שהשעינה את ראשה על הדלת נפגעה באופן שנדרש לפנותה לבית החולים. ישלח לה השם רפואה שלמה.

אני יצאתי ללא פגע. הן ירדתי לפני התאונה...

עשיתי אז מה שהיה צריך לעשות באותו רגע, בלי לקחת בחשבון את העובדה שבדרך הטבע, ככל שהשעה מתאחרת האוטובוסים מגיעים יותר מאוחר ונוסעים יותר לאט.

לא עשיתי חשבונות, והקב"ה הציל אותי, ועשה אתי מופתים וניסים. הרי אנחנו מאמינים בהשגחה פרטית, יודעים שהשם מכון את צעדינו תמיד, והוא נותן לנו רשות ללמוד מהנהגותו אותנו, איני יכול שלא להעלות הרהורים באשר לעניין של שמירת גבולות הקדושה. כמה זה חשוב בשמים, וכמה עלינו להשקיע בזהירות הנדרשת.

על קו 55 הבא לא עליתי, ועם החופשי- יומי נסעתי לכותל המערבי, להודות ולהלל על ההצלה המופלאה. (גליון השגחה פרטית פרשת קדושים-אמור תשע"ט)

עליתי על קו 52 כדי להתקדם עוד קצת, וירדתי בתחנה שברחוב המ"ג. המשכתי את הדרך ברגל, וכשהייתי ליד המגדל, מול טרם, ראיתי את קו 55 בתחנה. איזה יופי! זהו בוודאי האוטובוס הבא. נראה שקצת הקדים.

מיהרתי לכיוונו, ושם גיליתי, כי אין זה 55 הבא, אלא אותו אוטובוס שעליו עליתי בתחילה. ראיתי שמהומה של ממש מתחוללת בתחנה.

רכב של הצלה מהבהב ושולח אלומות אור מתחלפות. על המדרכה נראים חובשים באפודות כתומות, אנשים עומדים מבוהלים.

חלק מהם יושבים על המדרכה, נראה שמשוהו עבר עליהם. הם לא נראים טוב.

לאחד יורד דם מהמצח, לשני מהיד. הבגדים מוכתמים, האוטובוס עצמו נראה כמו אחרי פיגוע. הוא ריק לגמרי. כל החלונות בצד הימני שבורים, הדלתות מנופצות לרסיסים.

המקום שבו עמדתי רק לפני זמן קצר, ליד הדלת האחורית, זרוע זכוכיות חדות ומשוונות. זהו המקום שספג את הפגיעה באופן החמור ביותר.

מתברר שכאשר רצה הנהג להיכנס לתחנה, כבר עמד שם אוטובוס. הנהג החליט לעקוף אותו ולהיעמד לפניו, אבל הוא שגה בהערכת המרחק בינו לבין האוטובוס. נראה שהאוטובוס

לוח זמנים לשמיטה

ברכישה בחנות או בשוק - אין לקנות פירות בין התאריכים המסומנים בטבלה, או מוצרים המכילים פירות מתאריכים אלו - בלא הכשר מיוחד לשמיטה. **בקטיף עצמי (מהגינה וכדו') -** בתאריכים שבלוח "קדושת שביעית" - הגידולים שנקטפים הרי הם הפקר ופטורים מטרומות ומעשרות ויש לנהוג בהם קדושת שביעית. ירקות שנקטפו בתאריכים שבלוח מסומן "איסור ספיחין" - אסורים באכילה לעולם (לנוהגים כהרמב"ם). **ביעור -** בזמן הביעור יש להוציא את הפירות הקדושים בקדושת שביעית מן הבית ולהפקירם בפני שלושה אנשים, ולאחר מכן יכול להחזיר פירות אלו לביתו.

שם:	ברכישה בחנות או בשוק	בקטיף עצמי (מהגינה וכדו')	ביעור
אורז	מיובא מחו"ל - אין צורך בהכשר לשמיטה	אין גידולים בארץ	אין ביעור
אזוב (זעתר)	מתחילת השמיטה עד חנוכה בשנה שלאחר השמיטה (מיובש - מיובא מחו"ל)	קדושת שביעית - מתחילת השמיטה עד חנוכה בשנה שלאחר השמיטה. אין איסור ספיחין	אין ביעור
אילסר (אגוז)	מיובא מחו"ל - אין צורך בהכשר לשמיטה	קדושת שביעית - מסוף חודש תמוז (סוף יולי) בשמיטה עד תחילת חודש אב (סוף יולי) בשנה שלאחר השמיטה. אין איסור ספיחין.	אין ביעור
אנונה	מתחילת חודש תמוז (תחילת יולי) בשמיטה עד אמצע חודש תמוז (תחילת יולי) בשנה שלאחריה	קדושת שביעית - מתחילת חודש תמוז (תחילת יולי) בשמיטה עד סוף חודש ניסן (אמצע אפריל) שלאחר השמיטה. אין איסור ספיחין	סוף חודש ניסן (אמצע אפריל) שלאחר השמיטה
אניס	מתחילת חודש סיון (תחילת יוני) בשמיטה עד אמצע חודש סיון (תחילת יוני) בשנה שלאחר השמיטה (זרעים - מיובא מחו"ל)	קדושת שביעית וספיחין - מתחילת חודש סיון (תחילת יוני) בשמיטה עד אמצע חודש סיון (תחילת יוני) בשנה שלאחר השמיטה.	אמצע חודש אב (תחילת אוגוסט) שלאחר השמיטה

אננס	מתחילת השמיטה עד סופה	קדושת שביעית - מתחילת השמיטה עד סופה. אין איסור ספיחין	אין ביעור
אספרגוס	מתחילת השמיטה עד סופה	קדושת שביעית - מתחילת השמיטה עד סופה. אין איסור ספיחין	אין ביעור
אפונה (גרגירים)	מתחילת חודש אדר ב' (תחילת מרץ) בשמיטה עד אמצע חודש אדר (תחילת מרץ) בשנה שלאחר השמיטה (גרגירים – מיובאים מחו"ל)	איסור ספיחין - מתחילת חודש אדר ב' (תחילת מרץ) בשמיטה עד אמצע חודש אדר (תחילת מרץ) בשנה שלאחר השמיטה	אמצע חודש אב (אמצע אוגוסט) בשמיטה
אפרסמון	מאמצע חודש אב (אמצע אוגוסט) בסוף השמיטה עד תחילת חודש אלול (אמצע אוגוסט) בשנה שלאחריה	קדושת שביעית - מאמצע חודש אב (אמצע אוגוסט) בסוף השמיטה עד אמצע חודש טבת (תחילת ינואר) בשנה שלאחריה. אין איסור ספיחין	אמצע חודש טבת (תחילת ינואר) שלאחר השמיטה

מאת: "כשרות".

בדיחות:

טיפש אחד שמנסה למכור את האוטו שלו כבר יותר מחודש, פוגש חבר ומספר לו שאף אחד לא מתקשר ומתעניין באוטו שלו.

שואל החבר: "מה כתבת במודעה?"

ענה הטיפש: "יד רביעית, קילומטרז' גבוה, תאונות רבות".
החבר צוחק עליו: "ככה מוכרים אוטו? תרשום יד ראשונה, קילומטרז' נמוך, שייך לרופא".

לאחר שבועיים פוגש הטיפש את חברו והלה שואל אותו: "נו, הצלחת למכור את האוטו?"

ענה הטיפש: "נראה לך? אוטו כזה לא מוכרים!"

גוי אחד נכנס למסעדה ואוכל מכל טוב.

מגיע המלצר ושואל אותו בנימוס: "מתי אדוני משלם?"

עונה הגוי בזעם: "אתה לא מתביש? כבר שילמתי!"

עונה המלצר: "סליחה, טעות".

יוצא הגוי מהמסעדה ופוגש בחוץ את חברו, והחליט לספר לו את התרגיל שעשה למלצר.

החבר התלהב מהרעיון, נכנס למסעדה ומזמין כל טוב.

ניגש אליו המלצר, ואומר: "אל תשאל איזה צרות יש לי היום, נכנס אלי לקוח ושכחתי שהוא שילם..."

קטע אותו החבר: "הצרות שלך לא מעניינות אותי, איפה העודף שלי?"

שופט: "למה זייפת שטר של 19 ₪, והרי אין שטר כזה!?"

נאשם: "כדי שלא יוכלו להשוות אותו למקור..."

חידות:

חידת מחשבה:

נניח באופן היפותטי שקיימים בעולם שני עצי ארז. אחד בישראל ואחד במקום כלשהו ברחבי העולם. האם יכול אדם העומד ליד הארז הישראלי לעבור בוודאות בין שני העצים אע"פ שאין לו מושג היכן עומד הארז השני?

חידת חשבון:

בשיעור תפירה גזרתי בדים 15 פעמים בסה"כ, ונתרו לי 20 פיסות בד.

כל גזירה בוצעה בפיסת בד אחת בלבד ולא הניבה יותר משני חלקים.

כיצד יתכן הדבר?

חידת "מי אני":

אני חג ומועד, אך לא יום טוב.

האות הראשונה שלי היא "ס".

מי אני?

פתרונות לחידות מהעלון הקודם:

פתרון לחידת המחשבה:

ביום התשיעי.

פתרון לחידת חשבון:

תרנגולת וחצי מטילה ביצה וחצי ביום וחצי – אז תרנגולת וחצי מטילה ביום אחד ביצה אחת, ותרנגולת אחת מטילה ביום אחד שני שלישי ביצה.

פתרון לחידת "מי אני":

פיצה.

יציאה:	כניסה:	י-ם:	זמני השבת:
17:15	16:00	ת"א:	
17:15	16:14	ב"ש:	
17:17	16:17	חיפה:	
17:14	16:03		

לתגובות, להנצחות ולקבלת העלון במייל:
elisha5765@gmail.com